

[Indenrigsministeren.]

at dette Forslag gaar imod Amternes Ønske, idet vi ved, at Amtene ikke har benyttet den Ret, de i Øjeblikket har. I Skatteaaret 1930—31 har Amtene kun lignet ca. en Femtedel af deres Fornødenheder paa Sognekommunerne. Amtet som Holbæk, Maribo, Odense og Ringkøbing Amt har overhovedet ikke ønsket at ligne noget som helst paa Sognekommunerne. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne bor selv i Ringkøbing Amt og er derfor sikkert bekendt med, at hvis Forslaget gennemføres, bliver Ringkøbing Amt tvunget til at udskrive 673 000 Kr. paa Sognekommunerne.

Vi er her ved den anden Side af dette Forslags Væsen, nemlig den Maade, hvorpaa det vil omfordele Skattebyrden mellem Amtets Kommuner. Det er sikkert ikke tilfældigt, at Amtene i stor Udstrækning krymper sig ved at anvende Ligning paa Sognekommunerne, saa at f. Eks. Ringkøbing Amt helt har afstaaet derfra. Det staar selvfølgelig i Forbindelse med, at de praktiske Kommunalnænder i dette Amt som i andre Amtet kender nogle af de uretfærdige Følger, som en saadan Ligning ofte har. Det er nemlig klart — enhver kan ræsonnere sig dertil, og det vil være let at vise ved en sammenlignende Oversigt —, at en Fordeling, der væsentlig eller helt bygger paa Folketal og Indkomst, saaledes som nærværende Forslag gør, uvægerlig vil medføre øget Skat for Kommuner med daarlig Beliggenhed og Kommuner med daarlig Jord, det vil altsaa sige, hvor Ejendomsværdierne er smaa i Forhold til Folketal og Indkomst. Jeg har ladet Virkningen af dette Lovforslag indføre paa et Kort for Ringkøbing Amt, og det er karakteristisk at se, hvorledes det som almindelig Regel for dette Amt kan siges, at Kommuner med daarlig Jord og daarlig Beliggenhed vil faa forøgede Skattebyrder, medens Kommunerne med de bedste Jorder og den bedste Beliggenhed vil faa Skattelettelser.

Dernæst vil jeg fremdrage en anden Side ved Forslagets Karakter. Det udvikler yderligere det Forhold, at Sognekommunerne skal optræde som Skatteopkrævere for Amtet. Jeg tror ikke, de ønsker dette, de ønsker tværtimod en Udvikling i modsat Retning, saa de fritages for den Opgave at være Skatteopkrævere for Amtet. De samvirken-
de danske Sogneraadforeninger har da ogsaa for ikke mange Aar siden givet Udtryk derfor, og i den Betragtning er jeg enig. Sogneraadene har efter min Mening nok at gøre med at paaligne Sognekommunernes egne Udgifter, og jeg maa derfor mene, at det

Forhold, jeg her har berørt, er en overmaade uheldig Side ved det foreliggende Lovforslag.

Jeg kommer endelig til det Punkt, som kan siges at være det vigtigste ved dette Lovforslag, nemlig dets Virkninger overfor de enkelte Skatteydere. Den samlede Beskatning efter Ejendomsskyld og Grundskyld i Landets Amtet — jeg ser her bort fra de sønderjydske paa Grund af de særlige Skatteregler, som gælder der — udgør i 1930—31 knap 22 Mill. Kr. Gennemføres dette Lovforslag, vil Beløbet gaa ned til knap 12 Mill. Kr. Det vil sige, at den Ligning, der i Øjeblikket foregaar paa Kommunerne, og som udgør knap 6 Mill. Kr., vil stige til ca. 16 Mill. Kr. Da Lovforslaget nu som før nævnt fastslaar, at højst 25 pCt. af de paa Sognekommunerne overførte Skatter maa lignedes paa fast Ejendom, er Lovforslaget — det kan enhver regne ud — ensbetydende med, at knap 8 Millioner ved denne Skattereform overføres fra Ejendoms-
skatterne til de personlige Skatter. Nu vil Virkningerne heraf være noget forskellige i de forskellige Amtet, men for Landet som Helhed vil det gennemsnitlige Resultat blive omtrent saaledes, at Ejendomsskat-
terne gaar ned med omtrent 2 Kr. pr. 1 000 Kr. Grundskyldværdi, og at der sker en Forhøjelse af den personlige Skat med ca. 6 Kr. pr. 1 000 Kr. Indkomst. Jeg gentager, at det er gennemsnitlige Tal for hele Landet, der her er Tale om. Disse Gennemsnitstal giver imidlertid et Fingerpeg angaaende Lovforslagets almindelige Virkninger overfor de forskellige Grupper i Befolkningen. De viser med Sikkerhed, at alle, der ikke ejer fast Ejendom, vil faa Skatteforhøjelse, lige fra de Tusinder af smaa næringsdrivende, Tjenestekarle og Aldersrentnydere til de enkelte mere velhavende i Sognekommunerne, som ikke har egen Ejendom. Dernæst vil alle mindre Ejendomme, de Ejendomme, der ikke er saa store, at de er egentlige Landbrug, faa Skatteforhøjelse. Endvidere kan det fastslaas, at det for den samlede Husmandsstands Vedkommende maaske vil gaa omtrent lige op; nogle vil hverken faa Forhøjelse eller Lettelse i deres Skatter, andre vil faa en mindre Forhøjelse. For de almindelige Gaardbrug vil der komme en lille Lettelse, ganske ringe for de mindre Gaardbrug, noget større for dem, der hører til Mellemgrupperne, men dog Lettelser, der er ganske overordentlig lidet betydende. Først naar vi kommer op til, hvad man kalder Proprietærgaarde og til de egentlige Herregaarde, bliver det til følelige Beløb, til mange Hundrede Kroner eller Tusinder af Kroner.